Katolska kyrkans religionssystem, dess villoläror och deras ivrare - II

S

Vi publicerar här ett andra avsnitt ur boken *Katolska profiler* skriven av Nathan Odenvik. I detta avsnitt berörs ett antal villoläror lite översiktligt.

Texten är inskannad direkt från boken och sparsamt korrigerad. Kommentarer inom hakparenteser [ ] är mina, liksom fetstilen på någon mening. Vi planerar att publicera ännu fler avsnitt ur boken *Katolska profiler* framöver.

/Lennart

Katolska profiler - Nathan Odenvik

KATOLSKA IRRLÄROR

Är buddismen en villfarelse? Och Mohammeds lära? Naturligtvis kan man säga det, men egentligen är det ej korrekt. En villfarelse måste – så förstår vi ordets betydelse – vara utgången ifrån en rätt lära eller med andra ord vara en avvikelse från sanningen. Under den förutsättningen kan man fastslå, att katolicismen är världshistoriens största villfarelse. Att denna villfarande lära genom tidernas lopp till arten och graden utvecklats till en “världsåskådning”, är en annan sak.

Man har sagt, att katolicismen började vid kristendomens vagga. Detta är en överdrift, men det ligger något i påståendet.

År 110 präglades första gången uttrycket “katolsk kyrka”.

Ett halvsekel därefter gick en katolicerad kyrka, till storms mot kättaren –”pingstvännen” – Montanus, som krävde återgång till apostolisk ordning och urkristna kraftkällor. Nu började förföljelsen – och den har alltid varit oskiljaktigt förenad med katolicismen.

Den “allena saliggörande kyrkan” har sökt utbreda sig efter två linjer: en som syftar till yttre maktställning – världsherravälde; och en med målet att fånga själarna bl.a. i sakramentalismens, helgondyrkans och ritualismens snaror. Efter en tusenårig kamp nådde den romersk-katolska kyrkan sin högsta makt – den var på väg mot världsherravälde. Målet syntes inom räckhåll, sedan blod flutit i strömmar från 100 000-tals, ja, miljoner “otrogna”.

Men här måste påvens “stolta böljor lägga sig”. Hela världen lyckades han ej få i sitt våld, fastän han utropade: “Mig är given all makt i himmelen och på jorden!”

Katolicismen nödgades koncentrera sig i striden och vända sig mot ett särskilt land för att söka vinna ett visst folk, allt under det att kampen om själarna på den inre fronten intensifierades.

*

[**Maria- och helgondyrkan**]
Man hör ofta sägas, att katolicismen ej hör kristendomen till utan är en hednisk lära. Ja, i mycket utgör den en kvarleva av hedendomen, så t.ex. i sin dyrkan av en kvinnlig gudomlighet. Upphöjelsen av jungfru Maria till “Guds moder” väckte i början stort motstånd, då det alltför mycket påminde om hednisk gudinnedyrkan. Men detta försvann, när hedendomen själv drog in i den s.k. kristna kyrkan.

Utvecklingen gick snabbt. På kyrkomötet i Efesus 431 blev den heliga jungfrun officiellt erkänd och utropad såsom “Guds moder”. Sedan blev det ingen hejd på avguderiets triumftåg – och ingen ände på Mariafesterna.

Den första av dessa började firas strax efter kyrkomötet i Efesus till minne av Marias himmelsfärd (15 aug.), den förnämsta av alla fester. Fabeln härom blev dock ingen påvlig dogm förrän 1950. Av de 25 Mariadagarna kan vi här blott nämna ett par till: Marie obefläckade avlelsefest, upphöjd till kyrkodogm 1854, samt jungfru Marias av Lourdes uppenbarelse. De som vägrade tro härpå dömdes till evig osalighet.

Det finns ingen gräns för vad den heliga jungfrun kan åstadkomma, ty all makt i himmelen och på jorden är överlämnad åt henne. Till hennes tjänst står den himmelska härskaran. Sålunda fördes hennes hem i Nasaret år 1291 av änglarna till staden Loreto i Italien. Under århundraden har 100 000-tals katoliker årligen vallfärdat till den “heliga hyddan” för att där tillbedja den med guld och ädelstenar smyckade madonnan med barnet. Ofantliga summor har tillförts kyrkan genom detta geschäft, som vann påvarnas sanktion. År 1921 förstördes hyddan av en eldsvåda.

I Frankrike finns en grotta, där – enligt varje rättrogen katolik – Maria år 1858 uppenbarade sig för en 14-årig bondflicka. Platsen blev därför helig och besöks årligen av en halv miljon katoliker. Störst är antalet på Marias födelse- och himmelsfärdsdag den 15 aug. Vid madonnabilden finns en undergörande källa, där blinda får sin syn och allehanda sjukdomar fördrivs. Radbandspåven Leo XIII, Pius IX:s efterträdare, instiftade 1891 en Mariafest till evärdlig [evig] åminnelse av denna händelse och plats. Pius X (död 1914) utlovade 9 års avlat för varje trappsteg man kröp uppför till detta heliga rum. Omkring grottan har uppstått ett helt samhälle med kloster, hotell och affärer, där bl.a. “rosenkransar” säljs i stor myckenhet.

På de mest olika sätt försökte man förhärliga himladrottningen, “Guds moder”. Så t.ex. ägnades hela Psaltaren till hennes lov och pris. Det skedde genom lämplig omskrivning. Så kom psalm 110:1-2 att få följande lydelse:

> “Herren har sagt till min drottning: Sätt dig på min högra hand. Till kärlek och helighet har du välbehag. Därför skall du härska med mig till evig tid. På ditt huvud vilar odödlighetens krona.”

Av övriga helgon intar sankt Anna, Marias moder, en framträdande plats, ja, tidtals överglänser hon dottern. Det var till sankt Anna, som Luther ropade i sin nöd och gav löftet att bli munk. Däremot ägnas ingen som helst hyllning åt Marias fader. Inte ens namnet var allmänt känt: Joakim. I regel var jungfrurna liksom privilegierade till helgondyrkan. Den heliga Ursula och hennes 11 000 jungfrur,

som dödades av hunnerna, spelar en viktig roll i sammanhanget, sedan 11 000 tusen änglar uttagit hämnd på bovarna.

[**Reliker** - kvarlevor eller föremål som kan knytas till helgon]
I nära samband med helgondyrkan står dyrkan av reliker. Första upprinnelsen till denna avskyvärda företeelse finner vi i tillvaratagandet av martyren Polykarpus ben. Dyrkandet av helgonens kvarlevor drog fram som en ödeläggande farsot genom hela kristenheten – särskilt sedan påven Gregorius den store därtill gett sitt oreserverade stöd. Hedningarna byggde tempel till sina hjältars ära, och katolikerna följde exemplet genom att i kyrkorna förvara allehanda minnen efter helgonen.

Relikerna var av de mest skiftande slag och hade alla undergörande verkan. En bit av Kristi kors, som Konstantin den stores moder funnit i Jerusalem, fick en hedersplats i samlingen. Påven Gregorius den store, en av katolicismens största kyrkolärare, skänkte ett hår av Johannes döparen till västgoternas konung. Naturligtvis trodde man och lärde, att helgonen medlade mellan Gud och de troende. Men det var också nödvändigt att få förbindelse mellan helgonen i himmelen och de rättrogna på jorden. En sådan förmedling kunde blott helgonens reliker åstadkomma. Deras antal var oräkneligt.

Här nedan följer ännu ett antal exempel ur den digra samlingen [av reliker]:

- Johannes döparens huvud
- Jesu mantel
- det guldmynt de vise männen gav Jesubarnet
- ett skäggstrå av Noa
- en av Jesu barntänder
- en droppe av jungfru Maria modersmjölk
- spillning efter den åsna, på vilken Jesus red in i Jerusalem
- den smutshög, på vilken Job suttit
- o.s.v.

> ”Vi skulle ej komma till något slut, om vi ville uppräkna alla dessa foster av en i sinnlighet försjunken religiositet och alla de under, som anknyta sig därtill ... “ (Herzog)

Till och med en sådan man som kurfursten Fredrik den vise, Luthers beskyddare och reformationens vän, köpte 19 013 reliker för en stor summa och samlade dem i sin slottskyrka i Wittenberg. Vem helst som bara tittade på dem fick avlat för 100 år!

[**Sakrament**]
Katolikernas religionsåskådning präglas bl.a. av stark sakramentalism. Antalet sakrament har under tidernas lopp växlat mellan 5 och 34. På det mångåriga kyrkomötet i Trident 1545–63 fastställdes det heliga sjutalet: dopet, nattvarden, konfirmationen, boten, prästvigningen, äktenskapet, sista smörjelsen.

Tidigt gjorde vantron sig märkbar. Biskop Cyprianus, barndopets fader (död 258), sökte införa barnkommunion. Ty om späda barn dör, innan de mottagit nattvarden, går de förlorade, menade han. Barndopet var ej tillfyllest. Om barnen ej kunde förtära något bröd, måste de få några droppar vin. Barnkommunion understöddes senare även av Augustinus men kunde ej allmänt genomföras. Dock lyckades de katolska kyrkofäderna, när det gällde barndopet.

[**Eukaristin** – den katolska nattvarden]
I en katolsk nattvard förvandlas – så är katolicismens lära – bröd och vin till Jesu lekamen och blod. Man äter i verklig mening Jesu kött och dricker hans blod. Denna vulgära uppfattning fick redan under 400–talet den konsekvensen, att vinet undanhölls lekmännen. Man kunde annars lätt spilla någon droppe av Jesu blod. Den på en del håll använda metoden att suga upp vinet ur långa rör ansågs ej säker nog. Efter nära 1000-årig strid om nattvarden i en form beslöts, att prästen ensam skulle förtära allt vinet. Man åsidosatte alltså Jesu klara ord: “ Dricken härav alla.” Så är katolsk praxis ännu idag. För att tillfredsställa lekmännen sökte de katolska prästerna utsprida legenden om brödet, som vid nattvarden blev blodigt. För övrigt framhöll man: Det måste ju finnas blod även i Jesu lekamen.

Vantron firade sina orgier: Om en råtta råkade förtära en bit av hostian [den stora "invigda" oblaten], hade hon fått del av Jesus. En fluga, som drunknat i nattvardsvinet, blev helig och föremål för tillbedjan!

[**Barndopet**]
Katolikernas sakramentalism framstår kanske än starkare i fråga om barndopet. Cyprianus och de andra kyrkofäderna lärde, att det lilla spädbarnet var uppfyllt av en ond ande – det var i djävulens våld. Denne orene ande skulle drivas ut, vilket skedde i dopet genom dopförrättaren. Och ej nog härmed: barnet självt måste avsäga sig djävulen. Den saken ombesörjdes av dopborgensmännen, faddrarna. Den lilla varelsen blev därmed född på nytt och ett Guds barn.

Ceremonin med djävulens utdrivning, den s.k. exorcismen, leder sitt ursprung från slutet av 200-talet och praktiserades sedan – jämte en hel del andra katolska missbruk – ned genom tiderna. Luther bibehöll de allra flesta dopceremonierna,

och genom Olaus Petri kyrkohandbok kom de in i svenska kyrkan, varifrån de avskaffades först 1811.

För katolicismen är barndopet en av de pelare, på vilka hela religionssystemet uppbyggts. Om det raseras, vacklar byggnaden. Därför är det ett livsvillkor att barndopsteorin vidhålles utan någon som helst inskränkning. Intet får hindra denna ceremoni.

En passus i Sveriges första kyrkolag 1571 är härvidlag av intresse och ganska betecknande. Där föreskrives, att dopet skall ske oförtövat [genast] men ej förrän barnet är fullkomligt framfött. Varför denna anmärkning? Jo, när barnets eller moderns liv var i fara, döpte katolikerna fostret i moderlivet! Under de stora katolska kyrkomötena på 1200-, 1300- och 1400-talen diskuterades grundligt frågan, vilket instrument som var mest ändamålsenligt, när det gällde insprutningen av de vigda vattendropparna i moderns liv. “Alltid densamma” – så lyder katolicismens valspråk. Ännu i denna dag förekommer det sådana ”dop” inom den “allena saliggörande kyrkan”.

Men om barnet dött, innan man hunnit inspruta vattendropparna, så fanns det likväl hopp. Man bar barnliket till kyrkan, lade det på en järnplåt, som placerats intill den heliga, undergörande madonnan framme vid altaret. En smältbar cinnoberfärg sprutades in i barnliket. Detta upphettades genom en glödpanna. Värmen och den smälta röda färgen gav liket ett sken av liv. Nu hade madonnan utfört underverket. Barnet var levande och kunde döpas. När det sedan dog, kom det till paradiset.

Ett annat tillvägagångssätt: Man lade en fjäder på barnets läppar, stack in ett rör mellan axlarna och blåste kraftige i det. När fjädern rörde på sig, hade barnet börjat andas – det var levande. Dopceremonin kunde äga rum, och den lilla varelsen blev tillförsäkrad evig salighet. Till madonnan, som i stor nåd gjort bruk av sin allmakt och utfört underverk, frambar man lov- och tackoffer, och ofantliga penningsummor kom härigenom till kyrkan.

*

Man får en god uppfattning om katolicismen i nutiden genom att kasta en blick på historien. Ty ännu i dag gäller valspråket: ”Alltid densamma”. En bekräftelse härpå erhåller vem som helst, som besöker en Mariafest, där timslånga böner och hyllningar ägnas himladrottningen ”Guds moder”. Gå in i en katolsk kyrka och beskåda nattvarden med mässoffret! Se och hör, när ett litet spädbarn döps!

Av vårt folk är det åtminstone 6 000 som bl.a. i 10 kyrkor och 25 kapell strör ut rökelse till Birgitta, jungfru Maria och “den helige fadern” i Rom [idag finns ca. 115 000 katoliker och 40-talet församlingar i Sverige]. Skaran torde väl öka med tiden, sedan jesuiternas gamla dröm i dessa yttersta dagar gått i uppfyllelse: rätt att anlägga kloster i Sverige.

Vi protestanter vill protestera mot hedendom–katolicism och kraftigt varna för den fara som hotar vårt land och folk.
Var och en behöver få rätt begrepp om Roms verkliga ansikte!

SLUT PÅ DETTA AVSNITT UR BOKEN *KATOLSKA PROFILER*

Mer information om påvens ofelbarhet, Mariadogmerna m.m. kan du läsa om i kommande avsnitt.

Bokens källföreteckning hittar du via denna länk.

Läs vidare:

- Katolska kyrkans religionssystem, dess villoläror och deras ivrare - I
- Katolska kyrkans religionssystem, dess villoläror och deras ivrare - III
- Katolska kyrkans religionssystem, dess villoläror och deras ivrare - IV
- Den lömska bikten